

[Bernhard Baunsgaard]

til flysikkerheden. Hvordan kan det, efter den tragedie, vi har oplevet i Tyskland, opfattes på anden måde end flykapring? Dette kan ikke være et udtryk for størst mulige hensyn, og jeg beklager endnu en gang, at regeringen har bragt noget sådant frem på dette tidspunkt. Det havde ikke været nødvendigt.

Jeg er glad for, at man har givet Martinez selv besked gennem forsvareren. Men hvorfor har man ikke givet den mexikanske regering besked? Finder man det ikke rimeligt, når man vil vise størst mulige menneskelige hensyn, at gøre den regering for det land, hvor han nu opholder sig, opmærksom på, at vi nu har frafaldet sigtelsen, fordi vi ikke tror, at han ville blive dømt ved en domstol?

Må jeg, inden jeg går videre, rette en enkelt misforståelse. Fru Mette Madsen mente, at jeg skulle have sagt, at venstre ville gå ind for dødsstraf og standretter. Nej, det sagde jeg ikke, og jeg kan her henholde mig til det foreløbige referat, som vi allerede har fået. Jeg sagde udtrykkeligt:

»Ser jeg hen over socialdemokratiet forbi regeringspartiet og endnu længere til højre, så ser jeg kun partier, der har erklæret, at de er parate til at gå i samarbejde med et parti, fremskridtspartiet, hvis leder har sagt noget om dødsstraf og standretter.«

Hvad vil det så medføre i denne sag? Dette at tale om dødsstraf og standretter på den måde, som fremskridtspartiet har gjort det, er udtryk for en så primitiv og rå retsopfattelse, at det naturligvis også i sagen om en lov angående udlændinge og udvisning af dem ville få følger for en regering, der måtte støtte sig på det. Så frisindet som vi kan håbe på – for slet ikke at tale om ønske – at en lovgivning skulle være, er der ingen chance for på baggrund af en så primitiv retsopfattelse.

Måtte jeg derefter til justitsministeren sige, at det går nu ikke helt at slå det hen, når jeg citerer ombudsmanden, der udtaler bekymring over, om vi nu følger det, vi har lovet EF med hensyn til udvisning, for sådan er ombudsmandens opfattelse ikke, at den kan dække justitsministerens bemærkninger heroppefra om, at vi har helt de samme regler.

For det første har vi ikke de samme regler. Jeg har nævnt, at der er modstrid mellem lovens tekst og bemærkningerne til loven. Jeg beder justitsministeren om at repetere, hvad det var, ombudsmanden skrev den 3.

december 1976, nemlig at der er uklarhed med hensyn til, hvor langt vi går. Man har en – og det er mine egne ord – meget betydelig usikkerhed med hensyn til, hvad der egentlig sker, hvornår vi udviser, og hvornår vi i enkelttilfælde lader være.

Derfor er det helt korrekt, når jeg sagde, at der ikke var overensstemmelse mellem det, vi havde lovet, og det, som EF havde ønsket, der skulle ske. Desværre må jeg konstatere, at EF på dette punkt er klarere og mere human end den praksis, der kan henvises til i Danmark i visse tilfælde.

Så sagde ministeren afsluttende, at han fuldstændig utvetydigt har givet tilsagn om at nedsætte et udvalg, fordi nu skulle denne lov om udvisning af udlændinge revideres, og, fortsatte ministeren, jeg har oven i købet givet tilsagn om at bede dette udvalg om at komme med et forslag til, at vi strammer de gældende regler, de gældende love.

Jeg vil gerne gentage min tak til ministeren for dette tilsagn, men det er bare ikke tilstrækkeligt. Når man ser på ombudsmandens redegørelse, sendt den 13. september til folketingets retsudvalg, så er det jo ganske andre ting end bare dette at nedsætte et udvalg, der skal gennemgå og revidere loven, for ombudsmanden siger den ene gang efter den anden: det, vi mangler i loven om udlændinge, er principper for, hvad vi vil gøre. Må jeg her trække nogle få af dem frem.

Kontradiktionsprincippet, ja det siger vel ikke ret mange så forfærdelig meget. Men hvad er det, det drejer sig om? Det drejer sig såmænd i al sin enkelthed om, at en mand, der trues med udvisning fra Danmark, skal have at vide hvorfor. Der siger ombudsmanden ganske klart: dette princip overholdes ikke i udvisningssager. Der gives ikke en skriftlig begrundelse, men der gives en vis mundtlig begrundelse. Det er det, man også byder de udlændinge, der er i en tilpasningsperiode, hvor de ikke mundtligt hurtigt fatter de nuancer, der kan ligge i en begrundelse. Man giver ikke disse mennesker den rettilighed at kunne sige fra eller komme med egne bemærkninger til det.

Man har ikke i den danske lovgivning og ikke i praksis gjort sig klart, at der i hvert fald, som ombudsmanden siger, skal være retningsgivende principper for, når man udviser, for det er et meget alvorligt indgreb og af langt stærkere karakter med hensyn til